

ZE ZÁMOŘÍ

Válka Ruska s Japonskem.

Jedním z největších obdivovatelů a podkulovatelů Japonska byl až dosud válečný dopisovatel chicagských "Daily News", Stanley Washburn, syn bývalého senátora Washburna z Minneapolis. Týž mešká již od počátku války s oblehací armádou Nogiho u Port Arthur a odtud poslal již do Ameriky mnohou pochvalnou epistolu o kosokých Asijčích, leč zdá se, že počíná se již u něj dostavovatí vystřízlivění z japonské ho opojení, tak aspoň tomu nasvědčuje poslední jeho dopis, který vrhá světlo tak důkladné na situaci u Port Arthur, že tento dopis uvádíme zde v překladi.

Stanley Washburn píše: "V hlavním stanu 3. japonské armády před Port Arthurem dne 18. list. — Všechno předpovídání pokud se týče toho, jak dlouho bude obležení trvatí a jaký bude jeho výsledek, jest pouhým hádáním bez podkladu a Japonci ve svých tajných poradách se zajisté táží sami sebe, jak dlouho bude ještě asi obležení trvatí, tak zrovna jako ostatní svět si klade tu samou otázku.

Dle všech okolností, jevících se mému zraku a mému pátrání, Port Arthur nepadne tak brzy a může vytrvatí až třeba do ukončení války, neboť po tolika měsících obležení a po tolika zúfivých útokách, v nichž Japonci ztratili nejméně 40,000 mužů, pevnost jest dosud neporušena a do dnešního dne ani jediná ze sedmácti stálých tvrzí, které tvoří hlavní linii opevňovací, nebyla Japonci dobyta. Jest sice pravda, že gen. Nogi pomoci záseku se dostal přes roviny, zasypávané deštěmi kulí a šrapnelů a že se nyní nalezá poblíže ruských opevnění a jest také pravda, že po mnohých fanatických útokách, jež mají málo sobě rovných v historii, Japonci dobyli několik zevnějších opevnění a jest také pravda, že bombardují město s dosti patrným úspěchem a učinili v něm již značné škody, ale odporující síla posádky zdá se býti dosud nezlomená a nezmenšena.

Slyším sice mnoho povídaní, že Japonci mohou vzítí pevnost, kdykoli budou chtít na to obětovati dostatečný počet vojnů, ale to jest pouhá řeč. Japonci prohlášovali, že vezmou pevnost útokem na den 3. list. v den to mikádových narozenin a několik dní před tím z mnoha set japonských děl bylo vrháno tisíce a tisíce kulí a šrapnelů na opevnění a když proveden byl útok, tu odražen byl Rusy téměř beze všeho namáhání.

Nyní zase slyšel jsem od Kodamy, že může vzítí pevnost kdykoli bude chtít, je-li to však pravda, proč to neučiní?

Zima se svými útrapami pro vojsko, nalezající se v zásekách, jest zde, na moři řádí bouře a blokáda přístavu od japonského loďstva jest velice obtížná, v Tokiu kličí, aby pevnost byla co nejdříve dobyta, proč tedy to Nogi neučiní co nejdříve, aby ušetřil svému mužstvu hroznou útrapy zimy a zajistil si nesmrtelné jméno v dějinách světa?

Každý, kdo viděl statečnost Japonců při útokách dosavadních, musí se těmto malým žlutým lidem obdivovati a zároveň mimovolně v každém pozorovateli musí vzniknouti otázka: zdali již nevykonali všechno, co lidé z masa a krve mohou vykonati?

Japonci praví, že blokáda přístavu jest tak znamenitá a dokonalá, že ani malá lodice jí nemůže proklouznouti, ale jeden z mých

přítel dostal se skrze tuto blokádu nejen s lodkou, ale s velkým parníkem, vezoucím ohromný náklad potravin a stěhiva. Proto všechny pověsti o panujícím hladu v pevnosti a nedostatku stěhiva jsou báchorkami.

My víme, že baltická eskadra nalezá se na cestě do asijských vod a tu mimovolně vzrůstá před námi otázka: Byla by ruská admirála vypravila tuto eskádru na východ, kdyby nebyla jista, že pevnost dovede vzdorovati, pokud tam nedorazí?

Všechno to svědčí, že pád Port Arthur jest ještě hodně vzdálen a že pakli se ho Japoncům podaří dobýti, stane se to jen pravidelným obleháním a nikoli útoky a tu ještě úspěch Japonců není nikterak jistý.

Také povídačky, že ruská posádka byla by ochotna se vzdáti, nezakládají se na pravdě a jsou to pouhé smyšlenky, neboť Rusové jsou odhodláni hájiti pevnost do posledního dechu. Toho důkazem jest tato událost, jež přihodila se při jednom útoku na ruské záseky. Po strašlivém bombardování šrapnelů a granátů Japoncům podařilo se dobýti jedné zevnější posíle před jednou z hlavních tvrzí.

Rusové tam byli chráněni ocelovými stříškami, jež nalezaly se za záseky, chráněnými pytlemi s pískem. Když tyto záseky byly dobytí, Rusové ustoupili do pozadí těchto stříšek a tam udržovali ostrou palbu proti Japoncům a způsobovali jim velké ztráty. Útočící japonské vojsko chopilo pytle s pískem a počalo nimi zahraňovati Rusy v pozadí posíle se bránící a tím způsobem asi pět nebo šest hlouček ruských vojáků bylo uzavřeno. Japonci snažili se nyní přiměti vojáky tyto ku vzdání se a vyslali tlumočnický k nim, aby s nimi vyjednávali, ale Rusové neztratili s nimi ani slova a počali po nich střílet. Velitel Japonců dal na to rozkaz, aby uzavřeni ruští vojáci byli ponecháni svému osudu. Ze všech ruských vojáků takto uzavřených pouze jediný se vzdal, ostatní raději zemřeli, nežli by se byli vzdali nepříteli. Tato epizoda ukazuje nejlépe charakter mužů, kteří hájí ruské záseky a jaký odpor dovedou klásti, budou-li k tomu přinuceni.

Otázka, jak dlouho dovede Port Arthur vzdorovati, závisí patrně na tom jak dlouho posádce vydrží její potraviny a její stěhivo. Postavení japonského vojska před Port Arthurem jest nanejvýš povážlivé, neboť jest nedostatečně chráněno před zimou, která stává se velice krutou a může býti Japoncům i osudnou. Tuto krutost zimy i s její následky musí Japonci přestáti, aneb odvážití se všeobecného útoku, který jim může přivoditi ohromné ztráty a jimiž třeba ničeho nezískají. Ve válce s Čínou Port Arthur byl chráněn pouze jednou hlavní tvrzí a když tato padla, tu ostatní padly s ní; nyní však dobytí i jedné z hlavních ruských tvrzí neznamená ničeho, neboť Japonci se v dobyté tvrzí nemohou udržeti, leč by se jim podařilo vákolní pevnosti dobýti a učiniti je neškodnými, poněvadž palba ze všech těchto tvrzí na dobytou posíle činí tuto naprosto neudržitelnou.

Po uvážení všech okolností nelze říci, že vyhlídka u Port Arthuru pro Japonce jsou příliš pěkné. Pakli vůbec dovedou tyto pevnost, tu vykonají div a pakli se jim podaří dobýti ji před březnem, vykonají něco, čemu nikdo neuvěří. Jest možno, že Japonci se odhodlají k novému útoku na pevnost

před novým rokem, neboť japonské veřejné mínění bouřlivě žádá a gen. Nogi možná že se podrobí nátlaku veřejného mínění v Tokiu, jako se mu podrobil gen. Kuropatkin při posledním svém nezdařeném útočném tažení proti Oyamovi.

Japonské úřední prameny udávají, že na bitevní loď Sebastopol, zakotvenou před přístavem, podniknuto bylo několik útoků torpédicemi, a že v jednom z nich byla loď poškozena.

Depeše japonské, vyslané do světa, znějí takto: Dne 14. pros. o půl čtvrté hod. ráno velitel Otaki s flotilou torpédic a poručík Miyamoto s druhou flotilou započali útoky proti bitevní lodi Sebastopol a dopravním lodím při ní zakotveným. Flotilla Otakiho nedosáhla své ho účele následkem prudké sněhové bouře. Miyamotova flotilla připlula k určenému místu a zůstala neodkryta pátravými světly nepřítelů, který střežil jimi flotilla Otakiho. V sněhové bouři jedna z torpédic se ztratila. O 4. hod. lodice por. Nakamudy neodvisle podnikla útok na jeden vojenský dopravník a jedna z torpédic Miyamotových vypustila torpédo proti Sebastopolu a obě lodice se navrátily k hlavní eskádře, aniž by však našly ztracenou torpédici. Dnes se strážné lodě se označuje, že přišla Sebastopolu se ponořila asi o 3 stopy. Z této úřední zprávy v Londýně vyvozuji, že loď Sebastopol byla torpédem zasažena, avšak nepředpojatý pozorovatel lehce může z ní seznati, že útoky japonských torpédic byly vesměs odrazeny a že jedna z japonských lodic byla při tom potopena. Jest to již třetí loď, kterou ztratili Japonci v tomto měsíci. Dne 16. pros. 7 ruských důstojníků v občanských oblecích se přeplavilo z Port Arthuru do Čefu, aby tam odevzdali depeše pro cara. Důstojníci byli tak přemrzlí, že mohli jediné za pomoci Číňanů vystoupiti z lodice. Do Mukdenu přijel dne 16. prosince gen. Kaulbars, vel. třetí ruské armády a byl zde přijat gen. Sašarovem a Bilderlingem. Kaulbars na to ihned odejel do Čausi-amutunu, kde měl poradu s gen. Kuropatkinem. Gen. Kaulbars je nyní muž 60letý, plný bodrosti, energie a čilosti. V posledních letech byl velitelem oděsského vojenského okruhu, kde se výřečně o

Zdarma!

Poslete nám své jméno a adresu a my vám anjeme vyplacené náš kalendář na rok 1905 jakož i cennou knihu obsahující seznam různých likérů a jak je připravovati. Hoření jest připojeno ke každé objednávce zároveň s krásnou sklenicí.

VELIKÁ sváteční nabídka.

Úžasná láce ve Vínách a likérech.

My činíme následující SKVĚLOU KOMBINAČNÍ NABÍDKU za kupní ceny, anychom mohli tisícem našich uspokojených oděratelů dát příležitost k získání nejméněšších likérů pro POSVÍCENÍ a VÁNOCE, jež se zároveň hodí výborně k darům. Následující kombinace jest zapakována v úhledných bedničkách po 6 a 12 kvartech.

NAŠE ZÁRUKA—Pakli po obdržení našeho zboží neshledáte, že jste obdrželi TU NEJLEPŠÍ LÁCI JAKÁ VÁM KDY BYLA NABÍZENA a to nejlepší zboží, které jste kdy okusili, tu můžete zcela krátce vrátiti záskyku a my vám zašleme zpět peníze bez průtahu.

PAMATUJTE, my zašleme vám 6 kvartů, jejichž cena je \$6, za \$4.65, aneb 12 kvartů, v ceně \$12, vyplacené, za \$8.75. Naše nabídka

1 kvart Hiller's Old Standard Whiskey, pravá cena.....\$1.25
plněná v záruce v naší vlastní likovárně č. 203, Louisville, Ky., a stvrzená vládnou Sp. Států.

Záruka na každé láhvi, zaručující čistotu, stáří a sílu.

1 kvart Hiller's Old Private Stock Whiskey, pravá cena.....\$1.00

1 kvart Hiller's Pure Old Rock and Rye, pravá cena.....\$1.00

1 kvart Hiller's Old Cal Port vína, pravá cena......75

1 kvart Hiller's Uherské Blackberry Brandy, pravá cena.....\$1.00

1 kvart Hiller's Special Reserve Apricot, pravá cena.....\$1.00

Celkem.....\$6.00

Tento krásný výběr nejvyšší jemných likérů, v ceně \$6, za \$4.65, aneb dvojitá množství, čili 12 kvartů v ceně \$12, za \$8.75.

My zapakovali pouze jen jistou část těchto bedniček, abychom získali nové přátele a proto si musíte s objednávkami přispíšiti. Tato nabídka pozbyde své platnosti dne 31. pros. 1904 a více nežli jednu bedničku objednavatelé neprodáme.

1309 Farnam St. **HILLER LIQUOR COMPANY,** 713 W. Main St.,
Omaha, Neb. Louisville, Ky.
Příste Dept. A. Distilleři a Importéři.

Okruh ten zahrnuje Novorossii, Krym a Bessarabii. Gen. Kaulbars neustále byl na cestách po prostranné oblasti, všude dohlížel, všecko sám osobně zafizoval, každou otázku na samém místě studoval. Jak je mužně silný a svěží, o tom se na svědeckví uvádí, že loni za zvláštních okolností za 2 hodiny na neosedlaném koni ujel 20 verst. Generál Kaulbars slyne jako zkušený, důmyslný vojevůdce, který nezná žádných překážek a obtíží a má tu vlastnost, že o každé věci přesvědčuje se osobně.

Baron Alexandr Vasiljevič Kaulbars narodil se 11. května 1844. poručíkem stal se r. 1866, štábním kapitánem r. 1868. Od roku 1869 sloužil při hlavním štábě, r. 1872 jmenován podplukovníkem. V letech 1877-78 zúčastnil se války s Tureckem. Od ledna 1880 do května 1882 byl v Srbsku jako ruský člen rozhraničovací komise, od května 1882 do října 1893 byl ministrem vojenství v Bulbarsku, načež vrátil se do Ruska a byl v livelem 1. brigády 1. divise jízdy až do r. 1891, velitelem 15. divise jízdy byl odtud do r. 1897, velitelem 2. sboru jízdy odtud do roku 1900 a velit. 2. sibijského armádního sboru byl r. 1900-1901 za války boxerské. Je tedy s nynějším bojištěm už obeznámen.

Generálom majorem byl jmenován r. 1884, gen. poručíkem r. 1894, generálem jízdy r. 1901.

Generál Kaulbars je znám také jako vojenský spisovatel. Od roku 1879 psával články do "Vojenského sborníku", r. 1903 vydal velké odborné dílo, nazvané "Konnica" (Jízda).

U Mukdenu stále svědčí jen menší srážky a obě armády se drží saujících opevňovacích posic. V těchto srážkách ruští vojáci osvědčují nejen hrdinnost, ale i vznešenou obětavost, o níž se gen. Kuropatkin zmiňuje v posledním svém armádním rozkaze.

Kuropatkinu vzdává v něm pochvalu dvěma raněným pěšákům, Harzamatovi a Iščenkovi, kteří s dvanácti těžce raněnými soudruhy leželi po 44 dní v opuštěných zásekách mezi ruskou a japonskou linií, trpíce zimou i hladem. Harzamatov, který byl poražen pouze lehce, poskytoval pomoc ostatním raněným, obvazoval jich rány, přikrýval je obklady z padlých vojnů a v zásekách vykopával studánku.

Jednoho dne přišli Japonci, sebrali z raněných obkley a zasypali studánku a zanechali Rusy jich osudu. Harzamatov opět sebral obkley z padlých vojnů, studánku vyčistil a shádl pak pro raněné

své soudruhy potravu a tak na trochu rýží, prosa a suchého chleba žili v zásekách opuštění vojíni. Několikrát se pokusili dostatí se sice k ruským liniím, ale vysílání velkou ztrátou krve a pak donuceni také stěbelou nepřítel, raději se vrátili zase do záseků. Z celého hloučku konečně zbyli již jen tři muži a tu jednoho dne 3 japonští vojáci přišli prohlédnout záseky a jeden z nich šlápnul na poraněnou nohu Rusa Matvejeho, který bolestí hlasitě zaúpěl. Japonci na to Matveje odvlékli, ač tento pro Boha prosil své soudruhy, aby ho nenechali odvlécti do zajetí, avšak ruští vojáci byli tak vysílání strádáním, že nemohli se pustiti do zápasu s Japonci.

Harzamatov a Iščenko konečně se rozhodli, že učiní ještě jeden pokus dostatí se k ruským předstrážím a také to učinili, byli však ruskými strážemi považováni za Japonce a zabájena po nich palba a oba museli se ukrýti v milletě a teprve druhého dne ráno podařilo se jim dosáhnouti cíle.

"Pluk Harzamatovův může býti hrdým, že má takového muže ve svých řadách," praví generál Kuropatkin v armádním svém rozkaze.

Pravda vždy zvíťezí. Nejlepší odporování přicházejí se všech států unie. Uznání odborných znalců na světové výstavě v St. Louis, kde podrobena byla léčivá medová vína důkladnému prozkoumání, nežli počtena byla významem, dokazuje, že Karlovarské Žaludeční Hořké Víno jest jediné ve Spojených Státech uznané lékařským odborem a vyznamenané první cenou. Žádné jiné obyčejné víno nemá takový léčivý účinek na zažívací ústrojí, jako Karlovarské, připravené z vína medového a zvláště vybraných horských léčivých bylin. Čisté víno medové samo jest nejlepším lékem posilujícím a dnes zasláno jest do více nemocnic, kde užíváno jest lékaři jako tonic, lék to pro nemocné, zotavující. Ono působí velmi léčivě proti kašli, nastouzení, krčním, prsním a plicním nemocem. Na prodej v lékárnách aneb přímo zaslá první a jediný vyrobitel A. V. Kouba, 350—358 Arapahoe Ave., Boulder, Colo.

Přiložte 25c ku krytí poštového a obdržíte vzorky obou zdarma.

Předplatte se na Pokrok pouze \$1 ročně.

Okruh ten zahrnuje Novorossii, Krym a Bessarabii. Gen. Kaulbars neustále byl na cestách po prostranné oblasti, všude dohlížel, všecko sám osobně zafizoval, každou otázku na samém místě studoval. Jak je mužně silný a svěží, o tom se na svědeckví uvádí, že loni za zvláštních okolností za 2 hodiny na neosedlaném koni ujel 20 verst. Generál Kaulbars slyne jako zkušený, důmyslný vojevůdce, který nezná žádných překážek a obtíží a má tu vlastnost, že o každé věci přesvědčuje se osobně.

Baron Alexandr Vasiljevič Kaulbars narodil se 11. května 1844. poručíkem stal se r. 1866, štábním kapitánem r. 1868. Od roku 1869 sloužil při hlavním štábě, r. 1872 jmenován podplukovníkem. V letech 1877-78 zúčastnil se války s Tureckem. Od ledna 1880 do května 1882 byl v Srbsku jako ruský člen rozhraničovací komise, od května 1882 do října 1893 byl ministrem vojenství v Bulbarsku, načež vrátil se do Ruska a byl v livelem 1. brigády 1. divise jízdy až do r. 1891, velitelem 15. divise jízdy byl odtud do r. 1897, velitelem 2. sboru jízdy odtud do roku 1900 a velit. 2. sibijského armádního sboru byl r. 1900-1901 za války boxerské. Je tedy s nynějším bojištěm už obeznámen.

Generálom majorem byl jmenován r. 1884, gen. poručíkem r. 1894, generálem jízdy r. 1901.

Generál Kaulbars je znám také jako vojenský spisovatel. Od roku 1879 psával články do "Vojenského sborníku", r. 1903 vydal velké odborné dílo, nazvané "Konnica" (Jízda).

U Mukdenu stále svědčí jen menší srážky a obě armády se drží saujících opevňovacích posic. V těchto srážkách ruští vojáci osvědčují nejen hrdinnost, ale i vznešenou obětavost, o níž se gen. Kuropatkin zmiňuje v posledním svém armádním rozkaze.

Kuropatkinu vzdává v něm pochvalu dvěma raněným pěšákům, Harzamatovi a Iščenkovi, kteří s dvanácti těžce raněnými soudruhy leželi po 44 dní v opuštěných zásekách mezi ruskou a japonskou linií, trpíce zimou i hladem. Harzamatov, který byl poražen pouze lehce, poskytoval pomoc ostatním raněným, obvazoval jich rány, přikrýval je obklady z padlých vojnů a v zásekách vykopával studánku.

Jednoho dne přišli Japonci, sebrali z raněných obkley a zasypali studánku a zanechali Rusy jich osudu. Harzamatov opět sebral obkley z padlých vojnů, studánku vyčistil a shádl pak pro raněné

své soudruhy potravu a tak na trochu rýží, prosa a suchého chleba žili v zásekách opuštění vojíni. Několikrát se pokusili dostatí se sice k ruským liniím, ale vysílání velkou ztrátou krve a pak donuceni také stěbelou nepřítel, raději se vrátili zase do záseků. Z celého hloučku konečně zbyli již jen tři muži a tu jednoho dne 3 japonští vojáci přišli prohlédnout záseky a jeden z nich šlápnul na poraněnou nohu Rusa Matvejeho, který bolestí hlasitě zaúpěl. Japonci na to Matveje odvlékli, ač tento pro Boha prosil své soudruhy, aby ho nenechali odvlécti do zajetí, avšak ruští vojáci byli tak vysílání strádáním, že nemohli se pustiti do zápasu s Japonci.

Harzamatov a Iščenko konečně se rozhodli, že učiní ještě jeden pokus dostatí se k ruským předstrážím a také to učinili, byli však ruskými strážemi považováni za Japonce a zabájena po nich palba a oba museli se ukrýti v milletě a teprve druhého dne ráno podařilo se jim dosáhnouti cíle.

"Pluk Harzamatovův může býti hrdým, že má takového muže ve svých řadách," praví generál Kuropatkin v armádním svém rozkaze.

Pravda vždy zvíťezí. Nejlepší odporování přicházejí se všech států unie. Uznání odborných znalců na světové výstavě v St. Louis, kde podrobena byla léčivá medová vína důkladnému prozkoumání, nežli počtena byla významem, dokazuje, že Karlovarské Žaludeční Hořké Víno jest jediné ve Spojených Státech uznané lékařským odborem a vyznamenané první cenou. Žádné jiné obyčejné víno nemá takový léčivý účinek na zažívací ústrojí, jako Karlovarské, připravené z vína medového a zvláště vybraných horských léčivých bylin. Čisté víno medové samo jest nejlepším lékem posilujícím a dnes zasláno jest do více nemocnic, kde užíváno jest lékaři jako tonic, lék to pro nemocné, zotavující. Ono působí velmi léčivě proti kašli, nastouzení, krčním, prsním a plicním nemocem. Na prodej v lékárnách aneb přímo zaslá první a jediný vyrobitel A. V. Kouba, 350—358 Arapahoe Ave., Boulder, Colo.